

SF

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

62

George Lucas ŽVAIGŽDŽIŲ KARAI

George Lucas ŽVAIGŽDŽIŲ KARAI

Mokslinis fantastinis romanas

Istabūs Luko Skaivokerio, Hano Solo,
princesės Lėjos bei kitų sukilėlių
nuotyčiai Imperijos užgroboje
Galaktikoje.

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
62 tomas. Serija įkurta 1990 m.

George Lucas - STAR WARS
New York, Ballantine, 1976

Copyright © by The Star Wars Corporation, 1976

Cover art copyright © by Lucasfilm Ltd, 1993

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1997

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

PROLOGAS

Kita Galaktika, kitas laikas.

Ankstesnioji Respublika išliko tik legendose. Ji buvo didingesnė nei erdvė ar laikas. Kam beprisiminti, iš kur ji kilo ir kaip atsirado. Svarbiausia, kad ji buvo...

Išmintingai valdant Senatui ir saugant riteriams-džedajams, Respublika augo ir klestėjo. Bet, kaip neretai nutinka, kai turta ir galybė viršija įsivaizduojamas ir neįsivaizduojamas ribas, atsiranda pikty žmonių, savo asmeniniais tikslais panaudojančių jiems suteiktą valdžią ir jėgą.

Taip atsitiko ir čia. Kaip milžiniškas medis, pajėgiantis pasipriešinti bet kokioms išorinėms stichijoms, savo klestėjimo metais Respublika ėmė pūti iš vidaus. Pavojus sėlino palengva.

Palaikomas valdžios trokštančių politikų bei komercinių sindikatų, į Prezidento postą buvo išrinktas ambicingas senatorius Palpatinas. Jis žadėjo atgaivinti buvusią Respublikos šlovę ir nuraminti nepatenkintus.

Įtvirtinęs savo padėtį, Palpatinas pasiskelbė Imperatoriumi. Uzurpavęs valdžią, į

aukščiausiai postus jis paskyrė savo pakalikus ir palaižūnus. Liaudies prašymai atstatyti teisybę liko neišgirsti.

Imperatoriaus vietininkai išdavikiškai sunaikino Galaktikos teisėtvarką saugančius riterius-džedajus ir Imperijai pavaldžiuose pasauliuose įvedė teroro režimą. Savo asmeninių ambicijų patenkinimui jie dažnai pasinaudodavo kariuomene bei Imperatoriaus vardu.

Bet keletas žvaigždžių sistemų sukilo prieš šį grubų teisėtvarkos pažeidinėjimą. Pasivadinę Imperijos bei Naujosios Tvarkos priešininkais, sukilėliai pradėjo didingą ir nelygią kovą už Senosios Respublikos atstatymą.

Iš pradžių kovotojai už laisvę ir teisybę gausumu nusileido prieš Imperatorių drebantiems pasauliams. Pirmomis niūriomis sukilimo dienomis atrodė, jog ryški pasipriešinimo liepsna užges, taip ir neįžiebusi naujos teisybės šviesos pavergtoms ir engiamoms Galaktikos tautoms...

Iš Pirmosios Sagos, Uilso dienoraštis

Jie atsidūrė netinkamoje vietoje netinka-

mu laiku. Tad natūralu, kad jie tapo didvyriais."

Lėja Organa, Alderano senatorė

1

Milžiniškas įkaitęs rutulys skleidė ryškia šviesą. Jis liepsnojo kosmoso tamsoje it žėrintis topazas - bet tai nebuvo žvaigždė. Planeta ilgai kvailino žmones. Tik tuomet, kai kosminis laivas atsidurdavo sistemoje, tyrinėtojai suprasdavo, jog prieš juos ne trys saulės, o dvi žvaigždės ir planeta, intensyviai atspindinti jų šviesą.

Iš pirmo žvilgsnio atrodė, kad čia negali būti gyvybės. Dar labiau neįtikėtina rodėsi mintis, jog šiame pragare gyvena protingos būtybės. Ir vis dėlto Tatuinas tolima orbita sukosi aplinkui G1 bei G2 tipo žvaigždes, ir ypatingas jo sukimosi periodiškumas pavertė planetos klimatą nors karštu, bet pakankamai stabiliu.

Didžiąją paviršiaus dalį užėmė bevandenė dykuma. Natriu praturtinti smėlynai sąlygojo neįtikėtinai ryškų planetos žėrėjimą atsispindinčioje dviejų saulių šviesoje.

Ir toks pat akinantis spindulys nuslydo meta-

liniu daiktu, nesulaikomai krintančiu ant Ta-
tuino paviršiaus.

Tarpgalaktinis kreiseris judėjo keistais vin-
giais, beviltiškai stengdamasis išvengti kriti-
mo. Jo šarvais spalvingu naikinimo pluoštu
slyščiojo galingi energetiniai spinduliai, susi-
lieję vieningame tūkstančio vaivorykščių sūku-
ryje.

Vienas mirtinas spindulys pavijo bėgantį lai-
vą, pažeisdamas pagrindinį saulės stabilizato-
rių. Paskui krūpčiojantį žvaigždėlaivį nusidrie-
kė tviskantis metalo bei plastiko nuolaužų
šleifas.

Pasišiaušęs dešimtimis sunkių pabūklų it
kaktusas, nerangus Imperijos kreiseris prisiar-
tino prie savo aukos. Jo vamzdžiai liovėsi siun-
tę energijos srautus. Ledinėje kosmoso tuštu-
moje jis lėtai yrėsi link sužeisto, nebegalinčio
manevruoti laimikio.

Tamsą perskrodė dar vienas begarsis pliūps-
nis. Šį kartą sprogimas nugriaudėjo visai greta
Erdu Dėdu ir Ši Tripio. Sprogimo banga nunešė
juos siauru koridorium tarsi susikibusius seno
motoro krumpliaračius.

Pažvelgęs į šią keistą porelę galėjai pagalvoti, kad jos vadovas yra aukštas, į žmogų panašus mechanizmas Tripio, o mažutis trikojis robotas visame kame jam paklūsta. Bet iš tiesų, nors pats Tripio tik paniekinančiai purkšteltų, išgirdęs tokį tvirtinimą, jiedu buvo visiškai lygiaverčiai ir skyrėsi tik plepumo laipsniu. Šioje srityje Tripio aiškiai aplenkė savo bičiulį.

Koridorių sudrebino dar vienas sproginimas, partiesdamas Tripio ant žemės. Jo kresnas cilindro formos draugužis su storomis nariuotomis kojelėmis ir žemai esančiu svorio centru buvo kur kas stabilesnis ir geriau prisitaikęs prie tokių perturbacijų.

Erdu dirstelėjo į draugą, tysantį prie koridoriaus sienos. Mirksėdamas vienintele mechanine akimi, jis susirūpinęs apžiūrėjo apgadintą Tripio korpusą. Tviskantį bronzinį bičiulio šarvą dengė metalo dulkės, matėsi ir keli nauji įlenkimai - sukilėlių laivą ištikusios nelaimės rezultatas.

Po eilinio smūgio sugaudė sirena, kurios kaukimo nepajėgė užgožti net stiprus sproginimas. Po kelių minučių be jokios aiškios priežasties gaudimas liovėsi, ir tuščiam koridoriuje tik sausai traškėjo užsidarinėjančios relės ir šnypšdami poškėjo degantys laidai. Laivu nu-

sirito eilinė sprogimo banga, laimei, toli nuo koridoriaus.

Tripio palenkė į šoną savo glotnią žmogišką galvą. Jo metalinės ausys įtemptai klausėsi. Vargu ar kūrėjams vertėjo tiksliai imituoti žmogaus kūno formas - Tripio klausos sensoriai ir šiaip būtų dirbę efektyviai. Bet lieknas, malonios išvaizdos robotas buvo užprogramuotas tam, kad galėtų lengvai pritapti žmonių kompanijoje. Dėl tos pačios priežasties jis mėgdžiojo ir žmonių gestus.

- Tu girdėjai? - retoriškai paklausė jis savo šaltakraujiško palydovo, turėdamas omeny pulsuojantį kurtų garsą. - Mechanikai atkirto pagrindinį reaktorių. Jie liovėsi tiekę kurą.

Žmogiškame roboto balse dabar skambėjo nepasitikėjimas ir jaudulys. Metalinis delnas atsargiai glostė tamsiai pilką dėmę šone, kur sutrūkinėjo bronzinis šarvas. Tripio buvo gana kapringas mechanizmas, ir tokie dalykai jam kėlė nerimą.

- Beprotystė, tai tiesiog beprotystė! - Jis sielvartingai palingavo galvą. - Šį kartą mus būtinai sunaikins.

R2D2 neskubėjo atsakyti. Atsilenkęs atgal ir mažomis kojytėmis įsikibęs į grindis, metrinis

robotas kruopščiai apžiūrinėjo koridoriaus lubas. Nors Erdu Dėdu neturėjo galvos, jo poza kažkokiu būdu reiškė visišką susikaupimą. Pagaliau iš jo mikrofono pasigirdo trumpų pypsėjimų bei čirkšėjimų serija. Pati jautriausia žmogaus ausis nebūtų išvelgusi juose nė menkiausios prasmės, bet jo bičiuliui Tripio tai buvo žodžiai, tokie pat suprantami ir aiškūs kaip elektros srovė.

- Taip, taip, suprantu, jie buvo priversti nutraukti kuro tiekimą, - sutiko Tripio. - Ir ką gi daryti? Su pažeistu stabilizatorium mes nesugebėsime net nusileisti ant žemės. Ne, negaliu patikėti, kad mes paprasčiausiai pasiduosime.

Ūmai koridoriuje pasirodė ginkluotų žmonių grupė. Jų veidai buvo susirūpinę ir išvargę, uniformos - suglamžytos. Visa jų išvaizda bylojo apie pasirengimą mirti.

Tripio tylėdamas žvelgė jiems pavymui, kol būrelis dingo už posūkio. Tada jis vėl atsigrėžė į Erdu. Mažasis robotas po senovei įtemptai stebėjo lubas. Tripio žvilgsnis iš inercijos slystelėjo aukštin, nors jis puikiausiai žinojo, kad bičiulio klausos organai kur kas tobulesni.

- Kas ten, Erdu?

Vietoje atsakymo nuskambėjo trumpų signa-

lų serija. Po akimirkos tam, kad suprastum, kas nutiko, nebereikėjo tobulų sensorių. Sekundę kitą koridoriuje tvyrojo mirtina tyla, paskui kažkur viršuje pasigirdo krebždėjimas - tarsi už durų braižytūsi katė, po to nuskardėjo kurtus žingsnių aidas. Nuaidėjo dar keli sprogimai.

Tripio niūriai subambėjo:

- Jie prasiveržė kažkur viršuje. Šį kartą vadui nepavyks išsigelbėti. - Jis atsigrėžė ir pažvelgė į Erdu. - Manau, kad mums būtų geriausia...

Jo žodžius užgožė lūžtančio metalo žvangesys. Tolimąjį koridoriaus galą nutvieskė ryškus žydras pliūpsnis. Matyt, ginkluotų sukilėlių grupė sutiko įsiveržusį priešą.

Tripio pasisuko pačiu laiku, antraip pažirusios skeveldros būtų suardžiusios jo jautrius fotoreceptorius. Lubose žiojėjo skylė, pro kurią į koridorių tarsi karoliai ėmė birti blizgančios būtybės, tučtuoju stodamos į kovines pozas. Abu robotai žinojo, kad taip vikriai judėti negali nė vienas mechanizmas. Ateiviai buvo žmonės, vilkintys apsauginius skafandrus. Vienas iš jų atsigrėžė Tripio pusėn.

"Ne, ko gero, jis žiūri ne į mane, - pašiurpęs pagalvojo robotas, - o pro šalį..."

Šarvuotas žmogus pakėlė didelį šautuvą ir prisitaikė... Per vėlai - koncentruotos šviesos spindulys smogė jam į galvą, į visas puses ištaškydamas šarvų bei kūno liekanas.

Į laivą įsiveržę Imperijos kariai akimirksniu atidengė atsakomąją ugnį, taikydami kažkur į koridoriaus gilumą virš dviejų robotų galvų.

- Greičiau čionai! - sukomandavo Tripio, ketindamas kuo skubiau dingti iš priešų akiračio. Erdu spėriai tipeno paskui bičiulį. Už poros žingsnių jiedu išvydo sukilėlių būrelį, ginantį išėjimą iš koridoriaus. Ore sūkuriavo energospindulių skrodžiami dūmai.

Raudoni, mėlyni ir žali žaibai rikošetu atspindėjo nuo grindų bei sienų, išdrėksdami ilgus randus metaliniuose šarvuose. Veriantys sužeistųjų ir mirštančių riksmas stingdė sielą. "Tai visai nepanašu į robotų skleidžiamus garsus", - nei iš šio, nei iš to pagalvojo Tripio.

Vienas spindulys išrausė vagą prie pat robotų kojų, antrasis akimirksniu perrėžė šarvą už jų nugarų, apnuogindamas kibirkščiuojantį laidą ir izoliatorių eiles. Dvigubo sprogimo banga nusviedė Tripio ant plikų laidų liekanų. Galinga srovė tučtuojau pavertė jį bejėgiškai trūkčiojančia lėle. Nervinėse metalinio kūrinio galūnėse atsirado keisti pojūčiai. Jie neteikė

skausmo, bet sukėlė siaubingą sumaištį analizatoriuose. Mėginimai pajudėti sukeldavo naujas iškrovas, ir viskas prasidėdavo iš pradžių.

Kautynių triukšmas netilo. Energospindulių žaibai skriejo koridoriumi pirmyn ir atgal, sunkiai skverbdamiesi pro tirštus dūmų kamuočius. Erdu paskubomis stengėsi išlaisvinti bėdon pakliuvusį draugą. Mažasis robotas flegmatiškai krapštėsi, nekreipdamas dėmesio į lakstančius energospindulius. Jis buvo toks žemas, kad jie paprasčiausiai pralėkdavo virš jo galvos.

- Padėkit! - suklykė Tripio, išgąsdintas savo vidinio daviklio parodymų. - Atrodo, manyje kažkas lydosi. Išlaisvink mano kairiąją koją. Erdu, užsikirto liemens servo variklis.

Ūmai jo balso tonas pasikeitė - iš maldaujančio jis virto kaltinančiu.

- Tai tu viskuo kaltas, - piktai rėkė jis. - Koks kvailas buvau, pasitikėdamas tokio nenuovokaus termoizoliuoto neūžaugos logika. Nesuprantu, kodėl tu privertei mane apleisti mums skirtą vietą ir leisti šiuo kvailu siaubingu koridoriumi. Beje, koks dabar skirtumas! Tikriausiai visas laivas...

Erdu Dėdu nutraukė bičiulio monologą pik-

tais signalais ir švilpesiu, tuo pat metu nepamiršdamas kruopščiai nupjaustyti Tripio apsi-
vijusius aukštos įtampos laidus.

- Nejaugi? - pašaipiai atsiliepė žmogaus pa-
vidalo robotas. - Iš tokio paties girdžiu, tu ma-
žas bjaurus... !

Tą akimirką koridorių sudrebino nepaprastai
stiprus sprogimas; viskas paskendo dūmuose.

Sukilėlių laivo koridoriais tarsi pats įsikūnijęs
siaubas žingsniavo dvimetrinis Juodasis Šito
Lordas, už jo nugaros plaikstėsi juoda mantija.
Lordo veidą dengė respiratorinė juodo metalo
kaukė - keista ir tuo pat metu funkcionali.

Visais laikais Juodieji Lordai aplinkiniams kė-
lė prietaringą baimę. Dartą Veiderį gaubianti
blogio aureolė buvo tokia apčiuopiama, jog
net užsigrūdinę Imperijos kariai traukdavosi į
šalis, tyliai kuždėdamiesi tarpusavy. Išvydę
juodą mantiją, ryžtingi ir drąsūs sukilėliai nu-
stojo priešintis ir išsilakstė. Bet niūrus šarvų
spindesys nė iš tolo negalėjo lygintis su juo-
domis jais vilkinčio žmogaus mintimis.

Jo galvoje viešpatavo vienas troškimas, vie-
nas tikslas, viena įkyri idėja. Ta mintis degino

Darto Veiderio smegenis, pastarajam žingsniuojant užgrobtu laivo koridoriais. Dūmai jau pradėjo sklaidytis, nors toluomoje vis dar aidėjo slopstančių kautynių garsai. Centriniamė skyriuje kova jau baigėsi, dabar ji persikėlė į apatinius denius.

Juodasis Lordas veržliai pražingsniavo pro du robotus, iš kurių tik vienas galėjo savarankiškai judėti. Pagaliau Ši Tripio išsivadavo iš jį apsivijusių kabelių nelaisvės. Koridoriaus gilumoje, ten, kur nenumaldomi Imperijos kariai naikino paskutinius sukilėlių pasipriešinimo židinius, aidėjo šauksmai ir aimanos.

Tripio apsidairė, bet pamatė tik nuniokotą denį.

- Erdu Dėdu, kur tu?

Pro dūmų kamuolius robotas įžiūrėjo savo draugą. Erdu Dėdu buvo greta, bet žiūrėjo ne į savo bičiulį. Mažasis robotas sustingo "ramiai", virš jo palinko kažkokia figūra. Net elektroniniams receptoriams buvo sunku kažką įžiūrėti tirštoje nuodingoje migloje, bet Tripio nusprendė, kad tas žmogus jaunas ir grakštus. Vertinant pagal nesuvokiamus žmogiškuosius estetikos kriterijus, figūra pasižymėjo didingumu ir grožiu. Daili ranka keistais vingiais judėjo priešakiniu Erdu paneliu....

